

Het Vijfde Element

Het Vijfde Element

Heel de Wereld, Deel 4

Ton van der Kroon

Het Vijfde Element

ISBN: 9789402136791

© 2020, Ton van der Kroon

Stichting Tree of Life

www.treeoflife.support

Beeld cover: Sebastian Holzhuber

www.sebastianholzhuber.com

Eerdere boeken van Ton van der Kroon

De Terugkeer van de Koning

Het boek voor mannen over liefde, lust en leiderschap, 1996

Boek der Liefde

Het verborgen evangelie van Maria Magdalena, 1998

De Mystieke Roos

Relaties en seksualiteit als inwijdingsweg, 2003

De Zevende Poort

Heel de wereld, deel 1, 2006

Het Labyrint van de Tijd

Heel de wereld, Deel 2, 2008

De Meesters van Shambhala

Heel de wereld, Deel 3, 2012

Gaza Dagboek

15 jaar traumahealing in de Gazastrook, 2015

Heilige Relaties, Heilige Sexualiteit

Een inwijding in liefde, 2016

De Roep van de Grote Moeder

Heel de wereld, deel 5, 2020

Voor informatie over zijn werk, kijk op:

WWW.TONVANDERKROON.COM

‘ER ZIJN VIJF INWIJDINGEN. EEN EERSTE INWIJDING BETREFT HET STERVEN VAN HET EGO VIA HET ELEMENT AARDE. EEN TWEDE INWIJDING IS DE DOOP MET HET ELEMENT WATER. JE WORDT ALS HET WARE OPNIEUW GEBOREN. DE DERDE INWIJDING IS EEN INITIATIE VIA VUUR, VERGELIJKBAAR MET DE KRUISIGING EN WEDEROPSTANDING. DE VIERDE INWIJDING VERLOOPT VIA HET ELEMENT LUCHT, WAARIN JE GEEST WAKKER WORDT UIT DE STAAT VAN ONWETENDHEID. OVER DE VIJFDE INWIJDING KUNNEN WE JE NIETS VERTELLEN. DIE IS GEHEIM EN WORDT ALLEEN ENERGETISCH DOORGEGEVEN.’

VOORWOORD

De serie 'Heel de Wereld' is het resultaat van een lange zoektocht. Een queeste waarbij ik meer dan 30 jaar rond de wereld reisde, op zoek naar de spirituele tradities en oude wijsheden die ons kunnen helpen in deze uitdagende tijd. De wereld staat – letterlijk en figuurlijk – in brand. Het lijkt alsof we de tien plagen van Egypte ondergaan. In China ontstaat een virus dat de wereld platlegt, Afrika kampt met een sprinkhanenplaag, het klimaat is in de war, dieren sterven massaal uit, ijskappen smelten, etc. etc.. Wat we al decennia hebben zien aankomen wordt werkelijkheid: we bevinden ons in een wereldwijde crisis van ongekende omvang. Technologisch zijn we tot heel veel in staat. Maar biedt ons dat de oplossing?

Deze serie van vijf boeken bestaat uit 'De Zevende Poort', 'Het Labyrint van de Tijd', 'De Meesters van Shambhala', 'Het Vijfde Element' en 'De Roep van de Grote Moeder'. De verhalen die ik beschrijf zijn gebaseerd op de verslagen die ik schreef tijdens diverse reizen. Deze reisverhalen publiceerde ik op Facebook. Meestal nam ik iedere avond op mijn hotelkamer de tijd om het verslag van die dag te doen. Hierdoor konden mensen via internet als het ware 'meereizen'.

Het is een spirituele zoektocht naar de essentie van menszijn; van mijn eigen menszijn in de eerste plaats en daarnaast van het menszijn van ons allemaal. Wat drijft ons? Waar komen we vandaan? Wat is onze missie? Waarom leven we in deze tijd van grote uitdagingen? En: is er nog tijd om de wereld te helen?

Ik hoop dat mijn verhaal je inspireert om mee te doen aan de grootste uitdaging ooit: het helen van onszelf, en het helen van de wereld.

Ton van der Kroon
Amsterdam, maart 2020

INHOUD

PROLOOG

Amsterdam, 2010

DE ACHTSTE POORT

*Frankrijk 2004: de openbaring van Isis
Italië 2005: de openbaring van Cybele
Sinaï 2005: de openbaring van Hathor*

DEEL I. AARDE

Gaza 2014: de openbaring van Inanna

DEEL II. WATER

Egypte 2016: de openbaring van Sechmet

DEEL III. VUUR

Iran 2017: de openbaring van Sophia

DEEL IV. LUCHT

Noord-Korea 2017: de openbaring van Quan Yin

DEEL V. ETHER

Himalaya 2019: de openbaring van de Boeddha Maitreya

EPILOOG

The Great Conjunction

PROLOOG

Amsterdam, 2 december 2010

Het is laat in de avond als ik een telefoontje krijg van een vriend. 'Ton, ik moet je iets verschrikkelijks vertellen. Karel en Caroline hebben een ongeluk gehad.'

Ik zwijg. Een loden stilte valt over me heen. Ik voel geen verdriet of pijn, alleen maar een onmetelijke stilte, alsof de tijd stilstaat. Karel en Caroline zijn dierbare vrienden van me, lotgenoten op het spirituele pad, maar ook een soort vader en moeder voor me. Ze geven, net als ik, workshops en organiseren spirituele reizen. Ze schrijven boeken, net als ik, onder andere over Maria Magdalena. De zoektocht naar de boodschap van Maria Magdalena werd door de jaren heen onze gemeenschappelijke passie. Caroline, die een medium is, leerde me af te stemmen op haar. Karel werd een vader, maatje, leraar en vriend. Al jaren trekken we gemeenschappelijk op. Onlangs zijn ze naar Peru vertrokken om daar een reis te begeleiden. 'Ik heb iets gevonden,' zei Karel voor-ie vertrok. 'Het vijfde element...'

'Wat is er gebeurd?' vraag ik.

'Ze zijn met hun groep in Peru frontaal op een vrachtwagen gebotst. Vlakbij het Titicacameer. Er zijn acht doden.'

'En Karel en Caroline?' Ik krijg de woorden bijna mijn mond niet uit. 'Caroline is ernstig gewond en ligt in coma. Ze heeft diverse botbreuken. Het is de vraag of ze het haalt.'

'En Karel?'

'Karel zat voorin de bus... Hij was op slag dood.'

Diezelfde nacht ga ik in meditatie en stem ik af op Karel en Caroline. De enige die ik zie, is Karel. Caroline is buiten bereik.

'Wat is er gebeurd, Karel? Hoe kan dit?'

'Dat moet je nu niet vragen, Tonnemans.' Ik zie het ernstige gezicht van Karel voor me. Hij ziet er echter jong en stralend uit. *'Ik ben uit het veld geslagen, om het zo maar te zeggen. Het is nu aan jou om het stokje over te nemen.'*

'Maar ik zal je nooit meer zien...' Dan pas breekt het verdriet door. Ik voel een mengeling van pijn en liefde voor deze man.

'Het is maar wat je gelooft,' zegt hij op zijn typische Karel-manier. *'Alles is een verhaal. Dood en leven zijn twee kanten van dezelfde medaille. Ik kan dat nu beter zien nu ik aan de andere kant van de*

sluier ben. Maar ik spreek tot je in deze late uren omdat je iets voor me moet doen. Vergeet de vraag waarom dit is gebeurd. Alles wordt je ooit duidelijk. Maar nu moet je voor Caroline zorgen. Zorg dat ze terugkeert naar huis. Haar leven hangt aan een zijden draadje.'

'Wat moet ik doen?' vraag ik enigszins wanhopig.

'Breng haar terug naar huis...' Karel verdwijnt, alsof hij oplost in mist.

De volgende ochtend hoor ik het nieuws op radio en televisie. *'Nederlandse reizigers in Peru verongelukt.'* Ik probeer informatie in te winnen en bel naar de alarmdienst van de ANWB. Daar hebben ze enig nieuws over de ramp, maar ze mogen geen informatie geven over de passagiers. In de dagen die volgen, wordt de omvang van het drama me langzaam duidelijk. Karel ligt in een koelcel in een Peruaans ziekenhuis in Lima. Caroline ligt ergens anders. Verschillende deelnemers van de reis worden inmiddels gerepatrieerd. Maar niemand weet wat te doen met Caroline, omdat ze geen naaste familie heeft. We houden met enkele vrienden een noodberaad. Een van hen besluit naar Peru te vliegen om voor de begrafenis van Karel te zorgen. Maar hoe krijgen we Caroline terug naar Nederland?

Dat blijkt moeilijker dan ik dacht. Aangezien ze enkele jaren daarvoor hadden besloten *off the grid* te leven hadden Karel en Caroline geen reisverzekering afgesloten. Het ene drama volgt op het andere. Ik ben dagenlang met reisverzekeraars aan het bellen om Caroline weg te halen uit het provisorische ziekenhuis waar ze ligt. Uiteindelijk weet ik haar onder te brengen bij een verzekeraar, die met tegenzin akkoord gaat. De andere deelnemers en gewonden zijn inmiddels allemaal gerepatrieerd, maar voor Caroline krijg ik geen toestemming.

'Wie gaat dat betalen?' vraagt de verzekeringsman. 'Dat kost duizenden euro's.'

'Ik weet het,' antwoord ik stoïcijns. 'Ik vind het vervelend dat ik u met deze cliënt heb opgezadeld, maar er is geen andere mogelijkheid. Ze móet terug naar Nederland, anders vrees ik voor haar leven.'

'Helaas, meneer van der Kroon,' antwoordt de man van de verzekering, 'ik begrijp uw zorg, maar we kunnen u echt niet helpen.'

'Dan bel ik wel even naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de pers. Misschien weten zij beter hoe we omgaan met Nederlanders die in het buitenland op sterven liggen.'

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

'U speelt het wel hard, hè?' zegt de man verbolgen.

'Klopt, ik heb geen keus,' antwoord ik strak.

Enkele dagen later wordt Caroline met een medische vlucht teruggebracht naar Nederland, op kosten van de verzekering.

Een lang proces van revalidatie en verwerking begint. Karel is inmiddels gecremeerd in de hoofdstad van Peru. Er is geen geld om zijn lichaam terug naar Nederland te halen. Caroline is alles kwijt: haar man, haar werk, haar geld, haar huis. Wat het verhaal nog bitterder maakt, is dat er verscheidene mensen, waaronder naaste vrienden, Caroline de schuld geven van het ongeluk. Alsof zij de boze heks is die hen allen in het ongeluk heeft gestort. Wat een griezelige spirituele waanzin. Of is dat voor anderen hun manier om af te reageren? Ik begrijp er weinig van maar besef hoe rauw en hard het leven kan zijn. Is het het allemaal waard geweest, vraag ik me af? Is dit de prijs van spiritueel werk, of is het hun eigen karma dat werd ingelost? Of berust alles louter op toeval? Maar ergens uit de diepte welt een vraag op die ik niet hardop durf te stellen: *heeft hun ongeluk iets te maken met onze zoektocht naar het Vijfde Element?*

DE ACHTSTE POORT

WANNEER ER DUIZEND JAAR VERSTREKEN ZIJN, NA DE EERSTE DUIZEND JAAR, ZAL DE MENS OP ZOEK GAAN NAAR DE GRAAL, HET VROUWELIJKE PRINCIPE DAT HEM HEELHEID EN VERBONDENHEID ZAL BRENGEN NA DE PERIODE VAN DUISTERNIS EN AFGESCHIEDENHEID. HIJ ZAL DE STEM IN ZIJN BINNENSTE HOREN EN VOLGEN. DE ZEVENDE POORT DIE GESLOTEN IS ZAL OPNIEUW GEOPEND WORDEN, EN DE STRALEN VAN HET LICHT ZULLEN DE AARDE OMHULLEN.

Uit: De Zevende Poort, Heel de Wereld, deel 1

Montsegur, 12 jaar eerder...

Frankrijk, 1998

‘We staan aan de rand van de afgrond,’ zegt Karel, terwijl hij voor zich uit tuurt in de diepte.

‘Dat zie ik,’ antwoord ik. We staan op de rand van het oude katharenkasteel Montsegur, dat boven op een steile rots ligt. We zijn op de muur geklommen en kijken uit over het dal van de Ariège. Het is laat in de middag, het is bewolkt en het miezert en er is geen mens te bekennen.

‘Ik bedoel figuurlijk,’ voegt hij er na enige ogenblikken aan toe. Ik kijk hem aan van opzij. Karel is een kop kleiner dan ik. Hij is klein maar stevig gebouwd, met wapperende grijze haren, wijze ogen en een brede mond. Tegen de achtergrond van de donkere Pyreneeën lijkt hij eerder op een grote dwerg of kobold uit vroeger tijden dan op een mens. Zijn regenmantel wappert in de wind en hij moet zich schrap zetten met zijn wandelstok om de windvlagen te trotseren.

‘De weg van het hart is niet makkelijk te vinden,’ gaat hij door. ‘Je kunt het niet leren uit boeken of geschriften, noch via een leraar of sekte. Je zult het zelf moeten doen. Er is niets of niemand die je kan helpen.’

Ik zwijg en luister. Deze wonderlijke man is mee gegaan als deelnemer op een katharentocht door de Pyreneeën, maar hij ontpopt zich als een wijze leermeester.

‘De wereld is er niet goed aan toe. We neigen naar de afgrond te gaan en misschien is dat ook wel precies de bedoeling. Zonder donker geen licht, zonder schaduw geen zonneschijn. Maar het is niet zo dat we daarom maar roerloos toe moeten kijken. Integendeel: er wordt van ons gevraagd om alles op alles te zetten. Dat we zo ver gaan als mogelijk is. Niets inhouden, alles geven; dat is de weg van de spirituele krijger. Het gaat er niet om of je sterft of leeft, maar of je ziel zijn taak kan uitvoeren. Dat is het enige dat telt.’

De windstoten beginnen heftiger tegen de muren van het verweerde kasteel te slaan en in de verte begint de avond te vallen.

‘We moeten terug. De anderen wachten.’ Hij wijst met zijn stok naar het dorp onderaan de berg.

We klimmen de trans van het kasteel weer af en komen in de lege en open ruimte binnen de kasteelmuren uit. Hier hadden ooit 200 katharen stand gehouden tegen een overmacht van het leger van de

inquisitie. Toen de legeraanvoerder van de inquisitie, Simon de Montfort, dreigde om alle dorpelingen af te maken, gingen de katharen overstag. Ze gaven zich over en gingen hand in hand de berg af. Onderaan de berg was een cirkelvormige ruimte die omringd werd door een houten palissade. Binnenin lagen stapels brandhout. De katharen werden in de cirkel geleid en het brandhout werd aangestoken. Zingend stortten ze zich in het vuur. Het markeerde het einde van het tijdperk van de 'Bonshommes et Bonnes femmes', mannen en vrouwen die de moed hadden de roep van de ziel te volgen, ongeacht de gevolgen.

Terwijl Karel en ik naar beneden lopen - tree voor tree de berg af - overdenk ik hoe mijn leven tot nu toe gelopen is. Hoe komt het dat ik hier loop, op de flank van een mysterieuze berg ergens in Zuid-Frankrijk, in de striemen van de regen? Hoe is het allemaal begonnen?

Als kind had ik boer willen worden. Mijn oom was boer en ik vond dat een nobel beroep. 'Ik ben als boer geboren en ik zal als boer sterven,' had ik gezegd, zo vernam ik later van mijn moeder.

Het mocht niet zo zijn. Ik ging naar het gymnasium en later naar de universiteit om bedrijfskunde en theaterwetenschap te studeren. Op school wilde ik acteur worden, want theater was destijds mijn grote liefde. Maar ook dat spoor liep dood. Als gymnasiast was acteur worden geen logische stap. Tijdens mijn studie leek het beroep van organisatieadviseur me wel wat. Ik begreep de dynamiek van grote systemen, hield er van om mensen te adviseren en het salaris bood ook een prettig vooruitzicht. Maar hoe ik ook mijn best deed, het leven had iets anders voor mij in petto.

Een jaar voor ik afstudeerde, nam ik deel aan een conferentie voor organisatieadviseurs in Stockholm. Daar gaf iemand een geleide meditatie over het *Eiland van de Toekomst*. Vol verwachting nam ik deel, maar ik werd ernstig gedesillusioneerd: in mijn meditatie zonk het eiland naar de bodem van de oceaan. Weg toekomst. Vol schrik over mijn toekomstvisioen vertelde ik de workshopleider wat ik had gezien. 'Kijk nog eens beter,' zei hij en ik ging terug in meditatie. Ik zag dat mijn eiland weg was gedreven en een stad in Amerika was geworden. Vanaf dat moment wist ik dat ik op pad moest gaan. Een half jaar later zei ik mijn studie, mijn huis en Nederland gedag en vertrok voor onbepaalde tijd naar de

Verenigde Staten. Ik reisde negen maanden kriskras door Amerika en ontmoette de meest uiteenlopende mensen. Zo leerde ik Robert Bly en het mannenwerk kennen: persoonlijke en spirituele ontwikkeling voor mannen. Het raakte een diepe snaar en toen ik negen maanden later terugkeerde, besloot ik 'mannenwerker' te worden.

'Pas op,' zegt Karel, 'er ligt een steen los.' Hij wijst met zijn wandelstok op een van de stenen treden van de trap. Het is bijna donker. In de Pyreneeën valt de avond vroeger in. Karel stapt stevig door, met kleine kordate passen de berg af. Ik volg hem, springend van steen naar steen, maar met mijn hoofd bij heel andere zaken.

Terwijl ik al enkele jaren mannenworkshops gaf, wenste ik vaak - als mensen vroegen wat ik deed - dat ik iets gewoons deed, bijvoorbeeld dat ik bakker was. Een bakker bakte brood, had daar een vaste prijs voor en je kon het eten. Als ik antwoord gaf op de vraag wat ik deed, mannenwerk, viel het gesprek na ongeveer een minuut stil. Het waren de jaren negentig en spiritualiteit was nog een vies woord. Hoe graag wilde ik niet 'normaal' zijn en erbij horen? Iets doen waarvan je direct het resultaat ziet. Ik was jaloers op boeren, bakkers, bouwvakkers, schilders, stratenleggers, etc., naar wie ik altijd met de grootste bewondering keek. Als de vuilnis- mannen twee keer per week langskwamen, keek ik uit het raam van driehoog naar beneden, of ging de trappen af om ze gedag te zeggen. Met stil ontzag keek ik naar de rappe manier waarop ze de vuilniszakken in de vuilniswagen mikten. Tegelijkertijd maakte het me er iedere keer weer op attent dat ik 'anders' was en dat ik in dat 'anders zijn' mijn verantwoordelijkheid had te nemen. Maar hoe legde ik dat aan anderen uit?

Na afloop van de reizen of workshops, waarin ik mannen begeleidde om zichzelf te vinden, had ik meestal geen woorden om te vertellen wat er nu precies gebeurd was. Therapie? Ontwikkeling? Mythologische realiteit? Je ziel zoeken? Alles viel in het niet bij de ervaringen die we meemaakten. Ik schreef een boek om het uiteindelijk in veel woorden te vatten: *De Terugkeer van de Koning*. Het boek voor mannen over liefde, lust en leiderschap. Het boek werd een bestseller en gaf mij eindelijk enige maatschappelijke grond onder de voeten. Ik was toch niet helemaal mislukt. Maar de weg ging door en op mijn pad lagen nieuwe verrassingen te wachten.

We zijn inmiddels beneden aan de berg aangekomen. Hier is de plaats waar de laatste katharen op de brandstapel zijn gezet. We staan er een moment stil.

‘Wat voel je?’ vraagt Karel.

‘Ik weet het niet. Het is hier unheimisch. Alsof er een oude kracht sluimert, een oud verdriet. Maar dat niet alleen. Ik voel ook aanwezigheid.’

Karel kijkt me indringend aan. ‘Kun je ze horen?’

‘Ik kan het proberen,’ zeg ik aarzelend.

‘Mooi, concentreer je, dan pak ik de bandrecorder.’

Ik hoor al enkele jaren stemmen die anderen niet horen en zie dingen die anderen niet zien: boodschappen die vanuit een andere dimensie lijken te komen. Ik had dat de eerste jaren wijselijk stil gehouden. In plaats van boer, acteur of adviseur was ik bang voor een heel andere toekomst: permanente opsluiting in een gekkenhuis. Het duurde een aantal jaren voor ik er vrede mee had, maar uiteindelijk kon ik er niet meer onderuit: ik was medium en stond in contact met andere realiteiten. Caroline had me op haar eigen manier begeleid om het ‘mediumschap’ te ontwikkelen. Caroline kon channelen, zoals ze het noemde, alsof ze op de markt koopwaar stond te verkopen. Zonder gêne stond ze op, sloot haar ogen en liet de stemmen van gene zijde luid en duidelijk horen. Ik schaamde me echter rot voor deze bizarre vertoning en vroeg me af of het wel echt was of dat ze de teksten zelf verzon. Het strookte namelijk in de eerste verte niet met mijn studie, noch met mijn geloof of opvoeding. Maar ik kon er tegelijkertijd niet omheen. Ik kreeg dezelfde stemmen te horen, zo luid en duidelijk alsof iemand naast me stond. Nee, sterker nog: alsof iemand anders in mijn eigen hoofd sprak en ik de teksten alleen maar hoefde uit te spreken of te vertalen. Zo leerde ik met vallen en opstaan om medium te zijn. Tijdens mediamieke sessies kreeg ik onderricht in de mysteries van het leven door meesters aan gene zijde. Ik kreeg honderden boodschappen door die ik eerst op cassettebandjes en later op mijn iPod opnam. Dat had uiteindelijk grote gevolgen voor mijn werk, voor mijn relaties en eigenlijk voor mijn hele leven. Dat ‘gewoon-zijn’ - waar ik zo’n verlangen naar had - kon ik voorgoed vergeten: mijn leven werd steeds ongewoner.

Karel lijkt het echter de gewoonste zaak van de wereld te vinden. Hij stopt de bandrecorder onder mijn neus, zoals hij dat gewend is bij Caroline.

‘En?’ vraagt hij. ‘Krijg je een boodschap?’

Om ons heen is het donker en alleen het kleine rode lampje van de bandrecorder die op opnemen stond, licht op.

‘Laat maar horen...’

‘We are the Elders, the Ancient Ones of planet Earth...’ Ik kijk Karel aan. Hij knikt en moedigt me aan door te gaan.

‘Wij zijn de bewaarders van spirituele kennis en we zijn hier om jullie te leiden en om jullie begeleiding te bieden, door alle eeuwen heen van het evolutieproces van de aarde. We willen met jullie spreken omdat we jullie willen aanmoedigen om actie te ondernemen. De tijd raakt op. Het grote aarderitueel dat gaat plaatsvinden, vereist voorbereiding en uitwerking. De aarde is in een proces van transformatie en wedergeboorte. Door naar de oude plaatsen te reizen, zal de kennis die in de oudheid is achtergelaten opnieuw worden gewekt en worden gebruikt voor het ritueel van verandering.

De aarde is een bewust organisme. Ze leeft, ademt en heeft haar eigen ontwikkelingspad, dat men de evolutie van de aarde zou kunnen noemen. De mens maakt deel uit van die evolutie, zoals de aarde deel uitmaakt van de evolutie van de mens. De geest van de mens kan worden afgestemd op het bewustzijn van de aarde. Dit resulteert in co-creatie. Deze co-creatie is nodig in de komende tijd, waarin een sprong in bewustzijn zal plaatsvinden: een sprong in evolutie.

Het oude zal vernietigd worden, het zal verdwijnen en in plaats daarvan komt een nieuwe spirituele relatie tussen mens en aarde, tussen mens en natuur. Dit is een gebruikelijk proces van planetaire evolutie en menselijke evolutie.

Door naar heilige plaatsen te reizen, wek je de kracht van de aarde die nodig is om het proces van verandering en transformatie te leiden. Door je bewustzijn af te stemmen op de aarde op deze krachtplekken, gebruik je de alchemie die nodig is om deze plaatsen te ontwakken. Neem je werk serieus, want er is veel te doen. Laat alle onnodige zaken los. Concentreer je op deze krachtplekken om het nieuwe hemelse Jeruzalem te creëren. Het hemelse Jeruzalem is de blauwdruk van de nieuwe mens.

De reis is begonnen. De reis door het labyrint dat je naar verre oorden leidt. In het midden van het labyrint zul je het vijfde element vinden, maar eerst moet je ingewijd worden in de elementen aarde, water, lucht en vuur. Het vijfde element is de Quintessence. Het komt voort